

BLIND.

Jullie weet allemaal, wat dat zeggen wil, niet waar?

Tenminste je *meent* dat te weten.

Toch geloof ik, dat je er maar *heel weinig* van begrijpt.

Ik las eens in een tijdschrift een artikel over Helen Keller, een meisje dat blind en doof was. Boven het artikel stond: In eeuwigen nacht en stilte. Natuurlijk is dat woordje „eeuwig” overdreven. Maar het wilde dan ook zeggen: In altijd-durenden nacht en stilte. Dat meisje leefde steeds in de diepste duisternis en in doodsche stilte. Geen lichtstraaltje drong tot haar oogen door; geen enkel geluid bereikte haar gehoor. Altijd stikdonkere zwarte nacht om haar heen; immer was zij omgeven door een door geen enkel geluid verbroken stilte.

Ontzettend, hè?

Blind — dat wil zeggen, dat alles om je heen even diep zwart is. 't Een niet donkerder dan het ander, zoodat je het een van het ander niet onderscheiden kan, omdat alles precies even zwart voor je is.

Kleuren bestaan voor de blinden niet. Alles is zwart.

Van alles wat hooger is, dan de blinde reiken kan is het hem onmogelijk een voorstelling te maken.

Hij weet, dat er overal voorwerpen staan en liggen, die hooger zijn dan de vloer. Hij heeft *ondervonden*, omdat hij er telkens tegen aanliep of er over gestruikeld is, maar *gezien* heeft hij ze nooit. Alleen met zijn handen getast.

Omdat hij weet, dat er altijd gevaar voor hem is ergens tegen aan te loopen of over te struikelen, loopt hij altijd even voorzichtig, de handen uitgestoken houdende om te tasten of hij dicht bij een of ander voorwerp komt; de ooren als 't ware gespist, om op te merken of het geluid van zijn voetstappen soms wordt teruggekaast. Soms *voelt* hij — op onverklaarbare wijze — dat hij zich dicht bij een hem in de weg staand voorwerp bevindt en dan heeft hij direct zijn handen gereed om te tasten waar zich die sta-in-den-weg bevindt.

Wel vreeselijk, hè?

En wat heerlijk, een paar gezonde oogen te hebben, waarmee we hoog en laag, dik en dun, krom en recht kortom alle vormen en ook alle kleuren kunnen zien en onderscheiden.

* * *

Blind zijn — dat wil zeggen: heel weinig weten en heel weinig kunnen leeren.

Denk je maar eens, dat een blind kind op school komt. 't Zal lezen gaan leeren, maar 't kan de letters niet *zien*. 't Zal schrijven gaan leeren, maar om de letters te kunnen schrijven, zal het ze eerst moeten kunnen *zien* — en 't gaat dus niet.

Lezen en schrijven is dus iets wat de blinden nooit kunnen leeren.

Rekenen — ja, daar zal 't iets meer van kunnen te weten komen maar sommen maken, dat zal ook al niet gaan, want al kon het de cijfers leeren, dan weet het ze nog niet onder elkaar te plaatsen en al *kon* het ze onder elkaar plaatsen, dan nog zou ze het niet kunnen optellen en aftrekken,

vermenigvuldigen en deelen, omdat het niet kan *zien* welk getal moet worden afgetrokken of opgeteld, vermenigvuldigd of gedeeld.

Naaïen en breien, stoppen en mazen — behoef ik het nog te zeggen, dat het onmogelijk is voor een blinde om het te leeren; want het blinde meisje kan de draad niet zien en weet niet hoe ze een steek van een kous zou kunnen maken.

De landkaart is niets anders dan een groote zwarte lap, zonder eenig verschil in kleur. Van rivieren en kanalen, van dijken en wegen, van spoorwegen, steden en dorpen, van afstanden tusschen twee plaatsen — een blinde heeft er geen begrip van en kan het niet leeren.

* * *

Maar nu draaf ik door!

Van dat alles *zou* een blinde *niets* kunnen leeren, *als* er geen menschen waren, die gezocht en nagedacht hebben, uren en dagen en maanden lang, om iets te vinden, waardoor het mogelijk is, om toch aan blinden eerst lezen en schrijven te leeren.

Als ze dat maar eenmaal kunnen, dan is het mogelijk ze nog veel meer te leeren.

En nu is het eigenaardig, dat het juist een blinde is geweest, die het blindenschrift heeft uitgedacht. Het is een zekere Louis Braille geweest, een Franschman. Hij werd in 1806 geboren, werd op driejarigen leeftijd blind en kwam in 1819 aan het Blindeninstituut te Parijs, waar hij later leeraar is geworden.

Er bestond toen reeds een soort blindenschrift, door een Fransch officier uitgevonden. Maar Louis Braille heeft het verbeterd en naar hem heet het dan ook Braille-schrift. Ik zal enkele Braille-letters voor jullie opschrijven:

• •	• •	• •	• •	• •	• •	• •	• •
• •	• •	• •	• •	• •	• •	• •	• •
• •	• •	• •	• •	• •	• •	• •	• •
a	b	c	d	e	f	g	h
• •	• •	• •	• •	• •	• •	• •	• •
• •	• •	• •	• •	• •	• •	• •	• •
• •	• •	• •	• •	• •	• •	• •	• •
i	j	k	l	m	n	o	

Nu zal je misschien vragen: kunnen de blinden die zwarte stippen dan wel lezen en onze letters niet?

Laat ik dan even zeggen, dat wat ik als zwarte stippen heb aangegeven, in werkelijkheid punten zijn, die een weinig uitsteken boven de oppervlakte van het papier.

Probeer maar eens met de *stompe* punt van een griffel een stevige punt te drukken in het kaft van een schrift, dan zal je aan de andere zijde zoo'n punt vinden, die wat omhoog steekt. Maar — niet *te hard* drukken, zoodat je er door gaat. 't Moet een mooie, ronde punt blijven.

De dikke punten van bovenstaande letters worden geprikt; de dunne duiden de plaatsen aan, die open blijven.

Die dikke punten nu voelt de blinde en dat zijn dan voor hem letters.

Met de vingers van de rechterhand tast hij de letters, met die van de linkerhand bevoelt hij ze nog eens nà, om op te merken of hij goed gelezen heeft.

Voor al bij het pas leeren lezen moeten rechter- en linkerhand beide dienst doen.

Als het lezen goed aangeleerd is, kan het wel met één hand en dan lezen de blinden even vlug als wij.

* * *

Schrijven doen de blinden ook. Maar — natuurlijk niet zulke letters als ze lezen. En die letters worden dan in papier gedrukt.

Daarvoor hebben de blinden dan een Braille-tafel of Engelsche lei, waarover een dubbele liniaal met openingen van deze vorm $\left. \begin{array}{l} \{ \\ \} \end{array} \right\}$, zoodat er

één of twee of meer punten tot zes toe kunnen worden gezet. Met een stift drukt de blinde dan zooveel punten als noodig zijn voor zijn letters.

Meestal wordt daarvoor een nogal taai soort papier gebruikt, dat tamelijk duur is.

Heel goed daarvoor bruikbaar zijn ook de blauwe kaften van onze schriften. Je moet maar aan je meester vragen of hij die kaften bewaren wil; dan kan hij ze opzenden aan het adres van een of ander blindeninstituut.

Ik moet nog even opmerken, dat de blinden schrijven van rechts naar links, en lezen, net zooals wij, van links naar rechts.

Je zal dat kunnen begrijpen als je bedenkt, dat de letters, die ze schrijven, precies aan den anderen kant van het papier te „voelen” zijn en dus moet het papier, als het beschreven is, omgekeerd worden. Wat dus links geschreven is, komt rechts te staan.

* * *

Ik heb nu enkele van de voornaamste dingen van een blindenschool verteld en je hebt nu allen zeker wel begrepen, dat de blinden met de *vingers* moeten doen, wat wij met de oogen verrichten.

Zoo leeren ze de aardrijkskunde „voelende.”

Op het Blinden-instituut te Zeist, waar ik eenigen tijd geleden al deze dingen zag, werd mij ook een kaart getoond, gemaakt van calqueerlinnen, d.i. een tamelijk stijf en glad soort van doorschijnend linnen, dat veel gebruikt wordt om teekeningen te calqueeren of over te trekken.

Daarop was eerst de plattegrond van de gemeente Zeist geteekend en vervolgens op de naaimachine overgestikt, zoodat de wegen duidelijk „voelbaar” waren.

Aan de wand hingen enkele kaarten „en relief”, zooals men dat noemt, d.w.z. de rivieren waren smallere of breedere gleuven, de spoorwegen daarentegen waren hooger dan de omgeving, eveneens de heuvels. De steden en dorpen waren ook weer door grootere of kleinere verhevenheden aangegeven.

In een groote kast stond, wat wij zouden noemen allerlei speelgoed. Een electrisch tram, een ophaalbrug, een auto, een zeilschip, een pakhuis, enz. enz.

Maar dat is geen speelgoed! Dat zijn allemaal modellen, waarvan de blinden moeten leeren, hoe dergelijke dingen er uitzien.

* * *

Ik kan er nog veel meer over schrijven, maar mijn artikel zou nu te lang worden. Misschien dat ik een volgende maal er nog eens iets over schrijf.

Een ding moet ik evenwel nog even vertellen.

't Is voor blinde kinderen — net zoo goed als voor ziende — noodig, dat ze behalve allerlei nuttige kundigheden, zooals lezen en schrijven, ook het allernoodigst kunnen leeren.

Dat allernoodigste, dat is, dat ze weten, dat voor zondaars — en dat zijn de blinden ook — vergeving is bij onzen Hemelschen Vader, door Jezus Christus.

Daarom is het zoo gelukkig, dat er in ons land een *Christelijke School* voor Blinden is.

't Eigenaardige van zoo'n school is, dat de kinderen er niet 's morgens om 9 uur komen en 's middags om 4 uur weer naar huis gaan, maar dat ze er dag en nacht blijven en alleen met de vakantie naar huis gaan.

Dat is dus voor de ouders der kinderen een *dure* school.

Daarbij komt dat de leermiddelen voor de schoolboeken en leien zeer duur zijn.

Dan in een gewone schoolklasse kunnen van 20 tot 40 leerlingen zijn; soms zijn er wel meer. Maar in een blindenschool kan elke onderwijzer er hoogstens vijf of zes hebben!

Je begrijpt dus, dat het onderwijs aan blinden ontzettend duur is.

En de ouders van de meeste kinderen kunnen de hooge kosten *niet* betalen.

Nu zegt de Vereeniging, die de School heeft opgericht *niet* tegen die ouders: Als je het niet betalen kunt, dan moet je blinde jongen of dochter maar dom blijven, — maar het zegt: Stuur dat ongelukkige meisje of dien ongelukkige jongen maar. Betaal zooveel als je kunt en de rest . . .

Daar zorgen natuurlijk *die ouders* voor, welke God gezegend heeft met gezonde kinderen met goede helderziende oogen.

Die ouders zijn zóó dankbaar, dat God hun zulke kinderen gegeven heeft, dat ze onmiddellijk bereid gevonden worden, om wat in de kosten van het onderwijs der ongelukkige blinde kinderen bij te dragen.

Ik wed, dat je Vader en Moeder het al gedaan hebben.

Vraag het maar eens.

OOM KOOS.

